

ODALAR

En kaliteli takım elbisesini giymiş, internet siparişiyle İtalya'dan getirttiği parfümünü sıkıyordu. İki yıl önce Londra'dan aldığı kravatı da takıp, aynanın karşısına geçti. Yere bakıp yürek yakan cinsten bir adamdı hâlâ. "Haydi iyi şanslar" diye mırıldandı, siyah rugan ayakkabılarını da giydi ve çıktı evden.

Köprü trafiğinin yoğun olacağını bildiği için, en kötü ihtimalde bile buluşmaya rahat rahat yetişecek kadar erken koyulmuştu yola. Tıpkı söz verdiği gibi, Neslihan'ın son mesajdaki ricasını hiç sorgulamaksızın yerine getirecekti: Postayla gelmiş portatif belleği arabanın müzik sistemine taktı ve içindeki tek parçayı dinlemeye başladı. Şarkı veya şiir gibi bir şey değildi; daha ziyade silik bir fon müziği üzerine kaydedilmiş bir konuşmaya benziyordu. Ses, Neslihan'ın sesiydi.

Gülümsedi Tolga. Bu sesi son duyusunun üzerinden yirmi yıl geçmişti.

Kendi dönemlerindeki lise aşklarının çoğu gibi, onlarınki de farklı şehirlerin üniversitelerini kazanmak yüzünden sona ermişti. Üzerinde göz yaşı lekeli bulunan son mektuplar, işte o nesle aitti. Sonrasında internet yaygınlaşmıştı; ne ayrılıklar tam bir kopuştu artık, ne süredigen beraberlikler eskisi gibi sarsılmaz...

Neslihan'ın izini sosyal medya üzerinden bulmak, Tolga için hiç de kolay olmamıştı. Geçmişe dair her şeyden kaçır gibi bir hâli vardı kadının.

Kadın...

Evet ya, aradan geçen yıllar Tolga'yı nasıl ki toy bir delikanlıdan görmüş geçirmiş bir adama çevirdiyse, o çıtı pıtı, kızıl saçlı, sevimli kızı da orta yaşlı bir kadın yapmıştı işte.

Nasıl görünüyordu acaba şimdi? Eskisinden bile daha güzeldi belki. Hatta kim bilir, kabına sığmayan o deli dolu hâlleri de törpülenmişse, başkalarında emaresini dahi bulamadığı o 'ideal kadın' pekala Neslihan olabilirdi.

Bıraktıkları yerden devam etmek... Neden olmasın?

Kulaklarındaki hoş ses geçmişin anılarını bir bir canlandırırken, kayıta Neslihan'ın tam olarak ne dediğini iska geçiyordu Tolga. Neslihan son yazışmada "Bana gelirken bunu arabanda dinle" diye önemle vurguladığına göre, konuşmanın içeriğinde çekici ses tonunun ötesinde bir şeyler de olmalıydı. Fakat nedense cümleler bir türlü aynı bağlama yerleşmiyor; ses kaydı kâh tabiata, kâh insan ilişkilerine dair kopuk kopuk nasihatler hâlinde ilerliyordu.

Gişelerin önünde trafik iyice sıkıştı ve tüm araçlar yavaşladı. Bir simit satıcısı, kesik bacağına olduğu taraftaki koltuk değneğine abanmış hâlde zar zor ilerleyerek arabanın ön camına yaklaştı; çekine çekine bir şeyler sordu.

Hiç oralı olmadı Tolga. Tıkanıklıktan istifade edip son yazışmanın çıktısını eline aldı ve adres tarifine yeniden baktı. Neslihan'ın ofisi bilmediği bir semtte değildi gerçi, fakat bahsi geçen caddeye daha önce hiç yolu düşmemişti. Tarifteki en ilginç not, arabayı park ettikten sonrasına dairdi:

"Parlak mavi ışıklı tabelayı görünce başını sağa çevir ve yokuş yukarı yürü" diyordu gençlik aşkı.

"Peki" diye mırıldandı Tolga, "sen nasıl istersen bebeğim!"

Köprüden sonrası fazla sürmedi. Arabayı tam da tarif edilen otoparka bıraktığı sırada, öğlen sıcağı hissedilir hâle geliyordu. Krokideki sokağa girip birkaç adım atmıştı ki, parlak mavi ışıklı bir tabela çarptı gözüne. Hemen başını sağa çevirdi: Civarındaki binalardan ve sokaklardan büsbütün bağımsız görünen, küçük bir tepe vardı karşısında. Daracık bir yokuş yol, tepenin üzerindeki tek yapı olan eski, ahşap bir köşke çıkıyordu. Yeni boyattığı ayakkabılarını çamurdan ve tozdan sakınarak, yavaş yavaş tırmanmaya başladı yokuşu.

Köşkün küçük bahçesindeki az sayıda ağaç, nedense tedirgin edici bir görüntü veriyordu. Demir bahçe kapısının üzerinde "Neslihan Umut / Kişisel Danışman" yazılı ufak plakayı fark etti. Demek ayrılmış olmasına rağmen kızlık soyadını kullanmıyor; eski kocasının soyadıyla devam ediyordu Neslihan. Tolga bunu garipsedi ama fazla da kafa yormadı. Biten her ilişkinin bir tortusu

olur diye düşündü. Eski sevgilisinin yeni soyadı, peşinde olduğu şeye bir engel teşkil etmezdi. Kariyerlerinde kesinti olmasın diye, hangi soyadı ile tanınmışlarsa onunla devam eden başka kadınlar da vardı bildiği.

Zile bastı, İngiliz tasarımı ipek karavatını düzeltip bekledi. Tok bir sesle açıldı demir kapının kilidi. Bahçenin iri taşlarla döşeli patikasında ilerlemeye başladı Tolga. Üç basamağı çıkıp kendini verandada bulduğunda, köşkün beyaz kapısının hafif aralık olduğunu fark etti. Usulca itti kapıyı. Menteşeler gıcırdadı, kapı açıldı ve dışardan içeri yayılan ışık huzmesi girişte süzülen toz taneciklerinin üzerine düştü.

“Merhaba... Orada mısın, Neslihan?”

Gözleri içeriye alışana dek bekledi Tolga. Karşısındaki ahşap merdivenin hemen yanında bir kapı vardı, fakat tıklatması gerekenin bu kapı olduğundan emin değildi. Restore edilmiş köşkların ofis olarak kullanılmasına alışkındı, hatta kendisi de vaktiyle böyle bir yerde çalışmıştı, ancak yine de bir tuhaflık sezdi ortamda. Holün dekorasyonu acayıptı. Üzerleri kalın kumaşlarla örtülü iki koltuk ve hemen aralarındaki capcanlı çiçekler, neredeyse yaşam ve ölüm arasındaki kadar keskin bir tezat ortaya koyuyordu.

Beş dakika öncesine kadar arabanın içini dolduran o huzur verici sesi, bu kez gerçek kaynağından duydu:

“Yukarı gel Tolga, birinci kattayım... İnip karşılayamadım seni, kusura bakma.”

Yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı Tolga'nın. Gıcırdamalarına aldirmaksızın, hızla çıkıverdi ahşap merdivenleri. Kattaki en geniş oda, iki kanadı da ardına kadar açık vaziyetteki kapısıyla onu adeta içeri buyur ediyordu. Geniş camlı pencerelerden içeri dolan ışık, Neslihan'ın masa başındaki silüetini her bir yandan kuşatıp, onu bir çeşit azize gibi gösteriyordu misafirine.

Heyecanına hâkim olamayıp, masaya kadar gitti ve elini uzattı Tolga. Neslihan, ona ayak uydurmak durumunda kalarak hafifçe doğruldu. El sıkıştılar, yanaktan öpüştiler.

“Şu kanepeye otur lütfen” dedi Neslihan, eliyle zarif bir jest yaparak.

Gözlerini bir an olsun eski aşkıdan almaksızın, “Hiç değişmemişsin” dedi ve tam da işaret edilen yere oturdu Tolga.

Böyle derken, ne söylediğini çok da düşünmemiş, aralarına uzun yıllar girmiş herhangi iki kişinin birbirlerine söyleyebileceği şeylerden birini deyişmişti aslında. Fakat tam da cümeyi tamamlıyorken, garip bir biçimde, Neslihan'ın gerçekten de hiç değişmemiş olduğunu hissetti. Afallamıştı biraz. Gerçekten de hiç değişmemesi mümkün müydü bir insanın? Değişmiş olmalıydı tabii, ne de olsa kırk yaşına merdiven dayamış bir kadını karşısındaki.

“Neler yapıyorsun Tolga? Beni iyi buldun vallahi, internette izimi sürmek zordur.”

“Evet, fark ettim. Fotoğraf da koymamışsın zaten... Ne olsun işte, anlattığım gibi... Evlendim bir kez, yürümedi... İşler yürüyor neyse ki, ihracat firmamız var... Sahi, neden o kadar zor sana ulaşmak? Lise grubunda bir tek sen yoktun, hatta bu siteler ta ilk çıktığında Nihat'lar da seni sormuştu, Neslihan yok, haberini alıyor musun falan demişlerdi...”

Neslihan'ın tam arkasındaki pencelerden gelen ışık öyle kuvvetliydi ki, gözleri kamaşıyordu Tolga'nın. Tam olarak göremiyordu karşısındakinin yüzünü. Hatta, el sıkışıp öpüşürken bile Neslihan'ın çehresini doğru dürüst algılamamış olduğunu ancak şimdi, onu görmekte zorlanırken fark ediyordu. Tam da karşında duran birini görememek... Ne tuhaf bir duyguydu bu!

“Demek ihracatla uğraşıyorsun? İlginç... Avukat olacaksın sanıyordum?”

“Yani, evet, hukuk okudum biliyorsun... Ama sonra... İşte, rüzgâr farklı taraftan esti ve bazı arkadaşlarla ortaklığa girip bizim bu firmayı kurduk... Bu arada, üzüldüm senin de boşanmış olmana. Ama halen eski kocanın soyadını kullanıyorsun galiba?”

“Ben boşanmadım ki Tolga. Kim söyledi boşandığımı?”

Beklentiler içindeki adam, yüzünü doğru düzgün seçemediği eski sevgilisinin bu beklenmedik cevabı karşısında ansızın soğuk terler dökmeye başladı, elinin titrediğini hissetti.

“Şeyy... Sayfanda öyle yazıyordu? İlişki durumu olarak, dul diyordu? Ben de düşündüm ki...”

“Eşim vefat etti. Bir trafik kazası geçirdik ailecek. Boşanmadım.”

Tolga, ne kadar büyük bir gaf yaptığını geç de olsa fark ederek özür diledi; baş sağlığı diledi.

Keşke bu durumları biraz daha net öğrenip, buluşma için öyle ısrar etseymişim diye düşündü. Fakat olan olmuştu artık. Hem, ne fark ederdi? Geçmişteki tutkulu ilişkiyi yeniden kurmak gerçekten mümkün idiyse, Neslihan'ın dul kalma şekli neyi değiştirecekti ki?

Liseden, eski tanıdıklardan dem vurdular bir süre. Gerginliği azalmıştı Tolga'nın. Aklına takılan bir şey vardı ama, ne olduğunun altını çizemiyordu bir türlü. Dilinin ucunda dolanan ve cevabını gerçekten merak ettiği bir soru varken, anlamsızca başka başka şeylerden bahsedip durdu. Sonra ansızın, tak diye çıkardı baklayı ağzından:

“Çok özür dilerim Neslihan, az önce bir şey dedin ya, ona takıldım... *Ailecek* dedin... ‘Ailecek trafik kazası geçirdik’ dedin, doğru mu duydum?”

“Evet Tolga, aynen öyle dedim.”

“Hani, *ailecek* deyince, sadece siz ikiniz değil gibi anladım da... Doğru mu anladım?”

“Evet, doğru anlamışsın.”

“Kim vardı başka?”

“Çocuğumuz.”

Tolga yutkundu ve başını önüne eğdi, gözlerini ilk kez yere devirerek bir kez daha baş sağlığı diledi.

“Hayır, hayır” diye düzeltti Neslihan, “Çocuğumuz hayatta. Sadece eşim vefat etti.”

Tüm bu tatsız yanlış anlamaların bir noktada sona ermesini umarak, koltuğa biraz daha gömüldü Tolga. Sohbeteye devam ettiler. Neslihan'ın beş yaşındaki oğlunun ismi de, tıpkı soyadı gibi, Umut idi. Şimdi özel bir kreşteydi, gelecek sene ilkokula başlayacaktı.

Bir an durup, hiç konuşmaksızın, öylece birbirlerine baktılar. Neslihan gülümsedi. Yoğun ışık yüzünden çehresini tam olarak seçemese dahi, gülümseyişini her nasılsa gayet net biçimde görüyordu Tolga.

Sessizliğin ardından sadede gelen, dul anne oldu:

“Seni görmek çok güzel tabii ama aradan öyle çok zaman geçti ki sormadan edemeyeceğim... Neden peşime düştün? İstedğin nedir?”

Koltuğun içinde adeta küçülüp, belki de yersiz bir suçluluk duygusuyla mahcup olan adamcağız, ne diyeceğini bilemedi. Bunun üzerine, anlayışlı fakat mesafeli bir tonda devam etti Neslihan:

“İkimiz de gençlik romantizmini üstümüzden atmışızdır diye düşünüyorum. Erkekler kadınlardan hep aynı şeyi ister, değil mi? Dönüp dolaşık tek bir şeyde düğümleniyor beklentiler...”

Yüzünde boş yere duran işe yaramaz bir maskeyi çıkartırcasına kravatını gevşetti Tolga. Derin bir nefes çekti ve ofise girdiğinden beri ilk kez gerçekten rahatlayarak cevap verdi:

“Haklısın Neslihan. Hep aynı şeyi istiyoruz. Dönüp dolaşık aynı yere geliyoruz. Gençlik romantizmi dediğin şey de bunun şekerle kaplanmış hâliydi belki... Bilmiyorum... Sana ne cevap vereceğimi bilmiyorum... Evlendim, boşandım... Paralar kazandım, paralar kaybettim... Acılar çektim, sevinçler yaşadım... Belki acıları sevinçlerden daha çok hak ettim... Sonunda dönüp dolaşık senin karşına geldim işte. Git dersen giderim. Rahatsızlık vermem bir daha, merak etme.”

Tolga bunları söylerken muhatabıyla göz göze gelmek istemediği için, sehpanın üzerindeki bir fotoğrafa odaklanmıştı. Fotoğrafta Neslihan, siması hiç de yabancı gelmeyen bir adamla birlikte görünüyordu. Müteveffa kocası değildi, o kadarı belliydi, iş arkadaşı gibiydiler sanki. Tolga, televizyondan veya öyle bir yerden anımsar gibiydi adamı.

Derin bir nefes alıp, cevap bekleyen eski sevgilisine tane tane konuştu Neslihan:

“Bu köşkte odalar var, Tolga. Senin bugüne dek yok saydığın kavramlara dair odalar. Hep kaçtığın türde sorumluluklarla dolup taşan odalar. Eğer ki hayatında gerçekten de yeni bir dönemeç olmamı istiyorsan, beni ve çocuğumu bugünkü hâlimize kabulleneceğine emin olmalıyım. Odalara benim için girip çık. Birlikte aşılması gerekenlere dair bir fikir edin. Sonrasında, seninle ne yapıp yapmayacağımıza birlikte karar verelim.”

“Odalar mı? Hangi odalar?”

“Bu binadaki tek oda bu değil. Fark etmişsindir. Eğer beni ve oğlumu hayatına kabul edecek kadar olgunlaşmışsan, veya daha doğrusu, benim ve oğlumun *seni* hayatımıza kabul edeceğimiz

kadar olgunlaşmışsan... Odalardan çıktığında bunu ikimiz de anlarız.”

Sorulacak çok şey vardı. Ama tek bir laf etmeksizin, neredeyse gönüllü bir itaat halinde ayağa kalktı Tolga. Nasıl olup da bildiğini anlayamıyordu, fakat ilk önce hangi odaya gireceğini gayet iyi biliyordu. Neslihan'ın gün ışığıyla dolu ofisinden çıkıp, hemen yandaki kapıyı araladı.

Ahşap zemini gıcırdayan odada kesif bir koku vardı. Tolga, on metre kadar ilerideki diğer kapısına doğru yürümeye başladı odanın. Üç adım atmıştı ki, sağ bacağında bir tuhaflik olduğunu hissetti. Eğlip baktı. Neredeyse on santim kısalmıştı bacağı. Bir adım daha attı, bu kez bedenini iyiden iyiye sağa yatırarak... Yüz kasları acıyla gerildi, dengesini bozmamak için ağırlığını sola vermeye çalıştı ama başaramayıp devrildi. Çıkış kapısına topu topu beş metre kalmıştı, ancak doğrulamıyordu bir türlü. Arkadan bir ses geldi.

“Simitler sıcak, simitler gevrek. Bir tane alır mısınız beyim?”

Başını çevirip yukarı baktı. Gişelerin oradaki simitçi, koltuk değneği üzerinde bir dev gibi yükseliyordu şimdi. Tolga elini ona doğru uzattı, yardım bekleyerek... Simitçi, başındaki simit dolu tablanın dengesini bozmaksızın tuttu Tolga'nın elini ve onu kaldırdı. Birinin sağ, diğerinin sol bacağı diz kapağından itibaren yoktu. Omuz omuz, beraberce ulaştılar çıkış kapısına. Adımını dışarı atar atmaz, sağ bacağı eski yerinde buldu Tolga. Dönüp teşekkür etmek üzere simitçiye baktı, fakat ahşap zemin üzerindeki eski püskü sandalyelerden başka bir şey yoktu içerde.

Elini sağ bacağı üzerinde gezdirdi. Uğruna evliliğini yaktığı güzel kadının bacaklarını okşarken bile bu kadar derin bir hazza kapılmamıştı. Uzvunu hiç yitirmemişçesine eski yerinde bulmak, garip bir huzur verdi ona...

Köprüye girerken simitçiden bir selamı esirgediği için kötü hissediyordu şimdi. Fakat bu pişmanlığı uzun sürmedi. Kendini affetmekte çok başarılı olmuştu hep. Kabahatleri doya doya yaşayıp, bedellerin yükünü tek bir anda toparlamaktı onun tarzı. Sıradan bir erkek için erkekliğin onda dokuzu kaçmak idiyse, Tolga için yüzde doksandokuzu kaçmaktı.

Tek bacakla geçirdiği dakikaların hatırasından ve yardımıyla kendisini mahcup eden simitçiden kaçarcasına, yanbaşındaki merdivenleri tırmandı. Bir üst kattaki ilk odanın önüne gelmişti. Kapı kolunu kavradı.

Hazır mıydı? Öğrenmenin tek yolu, içeri girmektir. Buraya kadar gelmişken, sınavı yarım bırakıp dönecek hâli yoktu ya! Açtı kapıyı ve girdi içeri.

Binanın mimarisi, o konumdaki herhangi bir odanın penceresiz olmasına imkân tanımıyordu. Dışardan baktığında, bu katta da pencereler olduğunu gayet net görmüştü zaten. Madem öyle, içerisi nasıl oluyordu da zifiri karanlıktı? Girdiği kapıdan yansıyan ışık olsun, azıcık bir şey görebilmesini sağlayacak bir parça aydınlık bulması gerekirdi. Dehşetle arkasını döndü, yine hiç bir şey göremiyordu. Girdiği kapıdan geri çıkmak üzere, elleriyle karanlığın içini yokladı. Heyhat.

Fikir değiştirdi ve geldiği yönün tam aksi istikamette, çıkış kapısının bulunması gereken yere doğru ilerlemeyi denedi. Ağır bir sandığa ya da onun gibi bir şeye çarptı ayağını; acıyla haykırdı. Ayak parmaklarından birinin kemiği çatlamıştı belli ki. Parlak, siyah rugan ayakkabılarından birinin içinde küçük bir ızdırıp kaynağı vardı şimdi. Eliyle yoklaya yoklaya en yakın duvarı buldu. Yavaşça, hiç acele etmeden, duvar boyunca ilerlemeye çalıştı. İyi gidiyordu ki, başını bir şeye vurdu. Şakağında hafif bir kanama başladığını hissetti. Bu tür eski evlerde sıkça rastlanan pirinç apliklerden birine çarptım herhalde diye düşündü. Aplik, odanın ortasında bir yerlerdeydi diye geçirdi aklından. Demek ki, yolu yarılabilir olma ihtimali vardı.

Ofisin aydınlık ortamında asla netleştiremediği çehre, şimdi hafızasının bir oyunu olarak zihninin derinliklerinden fırlıyor, olanca berraklığıyla kendini gösteriyordu. Neslihan, orta yaşın olgunluğuyla daha da güzelleşmişti. Tolga, onun lisedeki hâline tercih ederdi bu hâlini.

Ayrıldığı eşinin yüzü belirdi sonra zihninde. Tanıştıkları zamanki tazeliğiyle değil, Tolga onu yarı yolda bıraktığı zamanki hüznüyle belirdi ama... Görmeyen gözlerinden bir damla yaş süzüldü Tolga'nın... “Beril” diye mırıldandı...

Hayatında ilk kez, göremiyor olmanın utanç içinde bakmaktan evlâ olduğu hissine kapıldı. Beril'e, ihanetinden bu yana hep utanç içinde bakmıştı.

Yavaş yavaş ilerledi. Ve sonra, eli çıkış kapısının soğuk kulpuna temas etti. Açtı kapıyı, merdiven aralığının yanındaki penceden içeri dolan gün ışığına baktı.

Görüyordu artık.

Bir sonraki oda, hemen karşısındaydı. Kim bilir hangi sırlarla dolu olan Neslihan ve Umut'la birlikte yeni bir hayat kurmak için daha kaç odadan geçmesi gerektiğini düşündü. İçi ürpredi ansızın. Başını merdiven boşluğunun orta yerine uzatıp, yukarı baktı. Köşkün kaç kat olduğuna hiç dikkat etmediğini o an fark etti.

Tavan görünmüyordu.

Sonsuza doğru uzanan katlar, her katta en az bir oda, her odada başka bir yoksunluk, başka bir sınav...

Neslihan notlarını düzenliyordu ki, ofisin kapısı açıldı. Tolga, üstü başı toz içinde, darmadağın bir adam olarak çıkmıştı bu kez karşısına.

“Pes ediyorum” dedi.

Anlayışla tebessüm etti Neslihan. Onun sınavı geçemeyeceğini ta en başından beri bildiğine şüphe yoktu.

Nasıl bilmesindi ki? Yirmi yıl önce, lise bitip de yolları ayrılır ayrılmaz kendisini aldatan, uzak mesafe ilişkisini doğru düzgün denemeksizin bir çuval inciri berbat eden Tolga olmamış mıydı? O tarihteki genç ve güzel kızın değerini bilmemişken, bugünkü olgun ve sorumluluk sahibi kadının hakkını verebilecek miydi?

Masasından ilk kez ayrıldı ve tekerlekli sandalyesiyle Tolga'nın yanına kadar geldi Neslihan. Yapacakları bu son konuşma sırasında ona yukarıdan bakmayı hak etmediğini hissetti Tolga, ve dizleri üzerine çöktü. Şimdi onun gözleri, Neslihan'ınkilerden aşağıdaydı. Demek sırrı buydu eski sevgilisinin; o yüzden emin olmak istemişti karşısındakinin niyetinden, aşkından, sabrından.

“Trafik kazasından bu yana tekerlekli sandalyedesin, değil mi? O yüzden sadece doğruldun, beni ayakta karşılamadın... Ve oğlun da... Yani Umut... O da kazadan bu yana...”

“Yürüyemiyor, evet. Ama hayat devam ediyor işte. Bizim hayatımız da diğer hayatlar gibi devam ediyor.”

Başını eğerek onayladı Tolga:

“Hatta benimkinden daha onurlu bir şekilde... Daha az pişmanlıkla dolu olarak devam ediyor...”

“Bunu ben söyleyemem... Herkes kendi hayatını yaşar, kendi tercihlerini yapar... Tekrar benimle olmak istediğini anlamak güç değildi. Benim durumumdaki bir kadınla ve Umut konumundaki bir çocukla beraber yaşayıp mutlu olabilecek kadar olgunlaşmış mısın, anlamak istedim sadece. Gereğinden fazla rahatsızlık verdimsem, kusuruma bakma.”

“Bana ne yaptın, Neslihan? Nedir bu olup biten? Büyü mü? Kızgın değilim, hak veriyorum sana... Sadece merak benimkisi... Ve biraz da... Korku...”

Neslihan, Tolga'nın yüzünü yirmi yıl sonra ilk kez ince parmaklı elleri arasına aldı ve şefkatle gülümsedi o yüze.

“Ben bu alanda eğitim gördüm. İnsanların zihnine girebiliyorum. Terapi amaçlı, tedavi amaçlı... Biraz manipülasyon, biraz başka şeyler... Bunu herkese yapmak pek de kolay değil tabii, ama seni çok iyi tanıdığım için... Hatta belki, keşke o kadar tanımasaymışım, zaaflarını o kadar bilmeseymişim diyecek kadar tanıdığım için, hiç de zor olmadı... Arabada dinlemeni istediğim kasetle, bilinçaltına bazı mesajlar gönderdim. Parlak maviyle kodladım dikkatini; zaman ve mekân algını farkı bir düzleme çektim, zihinlerimizi senkron halinde tuttum ve ondan sonrası da... Eh, meslek sırrı diyelim.”

Kırık bir tebessümle baktı Tolga Neslihan'a. Sonra hafifçe yana dönüp, sehpanın üzerindeki fotoğrafı eline aldı.

“Yanıdaki bu adam... Derren Brown bu, değil mi? İngiltere'de yaşıyorken bir gösterisine gitmişim. Onunla da mı çalıştın yoksa?”

“Evet, beş yıl kadar önce... Yaptığım işte iyiyim, Tolga... Çoğu insana yardım edecek kadar... Ve kime yardım edemeyeceğimi de hızla anlayacak kadar! Sen hayata bugün bile hâlâ anlık

vurgunlar ve anlık tutkular üzerinden bakıyorsun. Direnç, sabır, cefâ, dayanışma... Bunların hepsi ayrı bir gizem senin için. Kınayarak söylemiyorum ama inan ki oğlum Umut beş yaşındaki hâliyle senden daha olgun. O, kanıtlamak derdinde olduğu bir sevgi uğruna tüm odalardan geçerdi. Sen ise, sözde bir ömür boyu birlikte olacağın insanların neler çektiğini, neler hissettiğini keşfetmeye dahi dayanamadın. Bizim engellerimiz var, doğru... Ama hiçbiri senin kalbine çöklenmiş ego kadar büyük ve aşılmaz bir engel değil... Sen bana bir kez daha ihanet etmeden önce, ben sana ebediyen vedâ etmek istedim. Naçizane tavsiyem şu: Git ve ayrıldığın eşinle konuş . Kendi engellerini belki onunla aşarsın...”

Çok şey söylemek istedi Tolga. Ama tek kelime etmedi. Neslihan’ın alınına bir öpücük kondurmakla yetindi; son doğrulup bir kez baktı ona ve arkasını dönüp gıcırtilı merdivenlerinden aşağı indi.

Köşkün yolundan sokağa çıkıyordu ki, masmavi tabela yeniden dikkatini çekti. Üzerinde sadece “Şimdi” yazıyordu tabelanın. Bunu daha yeni fark etmesine şaşırdı Tolga. Olduğu yerde kala kalmıştı. Yokuşun tepesindeki sonsuz katlı köşke bir kez daha bakmak için arkasını döndü.

Fakat ne yokuş, ne köşk vardı.

Beş katlı bir bina, hepsi bu. Ve giriş katında “Psikolog Doktor Neslihan Umut” tabelası. Başını kaşıyarak gülümsedi, otoparka doğru ilerlemeye başladı.

Psikolog hanım camdan dışarı, Tolga’nın ardından son kez bakıyordu. Ofisin kapısı çalındı, “Girin” dedi panjuru indirerek. Asistanı, Umut’u kültür-fizik çalışmasından getirmişti. Bacaklarındaki metal aksamlar üzerinde dimdik durmaya çalışan küçük çocuğuna bakarak gülümsedi dul anne.

“Nasıl geçti oğlum? Ne diyor doktor amcalar?”

“İyi işte... Biraz daha düzelirse, beki hafif bir koltuk değneğiyle de yürüyebilirmişim... Boyumun uzaması için yeni ilaçlar yazdılar hem...”

Neslihan tekerlekli sandalyeden kalktı, koşar adım oğlunun yanına gitti, onu kucağına aldı, öpüp kokladı.

“Aaa? Tekerlekli sandalyem! Neden ona sen oturmuştun ki anne?”

“Bazı şeylerden emin olmak istedim oğlum, o yüzden... Eski bir tanıdık gelmişti ziyaretime... Beni kendi gerçeğimle görüp karar versin istedim...”

“Ne kararı?”

“Sevmek ya da sevmemek kararı... Ve o bilmesi gereken kadarını öğrendi, niyetini belli etti ve gitti. Haydi, geç bakalım sandalyene... Şimdi beraberce ders çalışacağız!”

SON